

Oplysninger er af en særlig kuriøs Karakter. Der er nævnt — jeg tror ogsaa i Bladene her —, at en Tjenestepige, som var meget syg af Nyresygdom og sattes til at bære Vand, styrtede bevidstløs om paa Vejen, og andre kom til og hjalp hende. Om hende oplyses følgende: „Det var ikke en Patient, men en Sygeplejerske. Hun led ikke af Nyresygdom, men af hysterisk Kærlighed til den militære Sygepasser. Hun skulde ikke bære Vand til Hospitalet, men vilde være sammen med Sygepasseren. Hun faldt ikke bevidstløs om, men smed sig selv ned paa Jorden. Hvis hun var bevidstløs, kunde hun neppe have skreget: Hvis Du elsker mig endnu, saa kys mig. Det hele foregik under Ud-stødelse af voldsomme Hyl, og der blev stærk Tilstrømning af forskellige Menne-sker. Der maatte flere Mand til at bære hende op paa hendes Værelse.“ Og saa tilføjes det: „Det var først efter nogen Tids Forløb, det lykkedes Kæresten at berolige hende“. Det er ikke ganske den Historie, man har læst i Bladene, og uden at jeg dog paa nogen Maade tør sige, at ikke meget af, hvad der er fremkommet, kan være begrundet, maa jeg paa den anden Side sige, at der er altid en Mulighed for, at noget er overdrevet. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ved en tidligere Forhandling mellem ham og mig havde sagt, at han dog vistnok overdrev. Jeg maa, efter hvad jeg kan faa ud af de Forhør og Vidneudsagn, som er stillede til min Raadighed, hævde, at der er overdrevne Ting i det, det ærede Medlem fremførte, skønt der naturligvis ogsaa er rigtige Ting, hvad jeg for Resten indrømmede.

Det ærede Medlem nævnedes nu en Sag af en hel anden Beskaffenhed, den man kunde kalde Husmandsspørgsmaalet paa St. Croix. Der er i 80erne gjort et Forsøg dermed, jeg tror, der blev 40 saakaldte squatters. De er gaaet saaledes tilbage, at der nu kun er 20, der overhovedet er selvstændige, medens de andre Brug har maattet opgives. Kapitalisterne, for at bruge det ærede Medlems Udtryk, har erhvervet disse Brug. Nu er det fuldstændig urigtigt, hvis det ærede Medlem tror, at Sagen ikke fremmes, fordi Embedsmændene, særlig Guvernøren, ikke vilde tage sig af den. Jeg har ogsaa forhandlet meget om denne Sag med Guvernøren og skal tage den op, naar han kommer til Byen. Saaledes som det staar i dette Øjeblik, er det eneste, Staten kan gøre, at erhverve et ret betydeligt Areal og ud-

stykke det og forsøge, om der virkelig med godt Resultat kan foregaa Opdyrkning af et saadant Stykke. Der kan dyrkes Sukker derpaa, men det er tvivlsomt, om overhovedet Sukkerdyrkning egner sig til saaledes at udstykkes i Husmandsbrug. Der kan maaske dyrkes Køkkenurter. Lemoner, siges der, er noget, Jorden maaske egner sig til. Der kan maaske holdes Hornkvæg. Alt det skal blive undersøgt. De Henstillinger, det ærede Medlem gjorde i den Henseende, er for saa vidt allerede fulgt, inden han gjorde dem, og Spørgsmaalet skal blive grundigt behandlet. Saa vidt muligt skal der ogsaa komme Forslag frem om dette i den kommende Rigsdagssamling, men jeg maa forberede den høje Rigsdag paa, at hvis den virkelig vil gøre noget, bliver det dyrt. For det første vil det være et Brud med det Princip, vi havde, at Øerne skulde styre og hjælpe sig selv, men dernæst vil det ogsaa blive en ret betydelig Udgift, og jeg tror, den danske Rigsdag skal være noget forsigtig. Et andet Spørgsmaal er, hvordan man skulde komme denne Aftagen af Befolkningen til Livs. Der var jo den Mulighed, at man kunde indføre Folk fra andre Øer; der har været Tale om, at man kunde faa Negre fra Barbados derover. Der er paa Øerne en Fond, der hedder Immigrationsfonden, som er oprettet til Indførelse af fremmed Arbejds-kraft. Der var en Mulighed for, at der kunde gøres noget ad den Vej, men Kri-gen har paa dette Omraade som paa saa mange andre standset enhver Bestræbelse for at naa videre.

Det ærede Medlem (Hans Nielsen [Skanderborg Amts Iste Valgkreds]) nævnedes en Anordning, som jeg skulde have standset, og jeg kan ikke nægte, at det er Tilfældet. Det er en Anordning, som Kolonialraadet har vedtaget. Naturligvis havde jeg en formel Ret til ikke at indstille den til Kongens Underskrift, men om jeg egentlig havde parlamentarisk Ret dertil, staar jeg tvivlende overfor. Thi naar Kolonialraadet har vedtaget noget, er det at betragte paa samme Maade, som naar den danske Rigsdag har vedtaget en Beslutning, og det vilde dog være noget tvivlsomt, om en Minister kunde lade være at indstille en Rigsdagsbeslutning til Kongens Stadfæstelse. I alt Fald vilde det snarest føre til, at han maatte gaa af. Imidlertid har jeg ment, at Forholdet her laa noget anderledes, ogsaa paa Grund af den vedkommende Anordnings særlige Karakter. Saa slemt, som det ærede Med-